EN LIGE HØJRE

MEDLEMSBLAD FOR KONSERVATIV UNGDOM

Sommer 2026 / Nr. 1

KU PÅ FOLKEMØDET - SIDE 9 - 12

MEDLEMSBLADETS

indhold

5

MØD FORRETNINGSUDVALGET
Profil og ansvarsområder

9

FOLKEMØDET PÅ BORNHOLM 2026
af Alexandra Rasmussen

13

SOMMERLEJR I GULDBERGHUS
KUs traditionsrige sommerlejr

15

STATUS FRA BORGEN
Sofie Therese Svendsen medlem af Folketinget for Det Konservative Folkeparti

18

BOGKLUBBEN
Boganmeldelser fra og til KU'ere.

20

KIERKEGAARD OG SAMTIDENS SVIMLENDE VIRKELIGHED
Af Silas Ipsen

22

NEJ, DANMARK ER IKKE ET KRISTENT LAND... LÆNGERE
Af Mikkel Jensen

24

KU'S INTERNATIONALE ARBEJDE
Af Benjamin Sørensen Avrach

REDAKTIONEN
EN LIGE HØJRE

ANSVARSHAVENDE REDAKTØR OG FU-MEDLEM
Malthe Bregnhøj Nielsen

REDAKTØR OG INDHOLDSANSVARLIG
Benjamin Tvede

REDAKTIONEN
Aqqalooraq Henning Møller
Mette Lee Odefey
Mikkel Jensen
Silas Ipsen
William Witt

SKRIBENTER OG BIDRAGSYDERE
Alexandra Rasmussen
Caroline Højbjerg Svejsø
Sofie Therese Svendsen
Jonas Lauge Gerstoft-Wolter Andersen
Benjamin Sørensen Avrach

FOTO
Wilhelm Thomsen

EN HILSEN FRA REDAKTIONEN

Kære medlem af Konservativ Ungdom,

Velkommen til første udgave af Konservativ Ungdoms medlemsblad, "En Lige Højre", for foreningsåret 2026.

Verdenen er under forandring, og sociale medier har spredt nyheder og viden i kaotiske afkroge. Derfor er der noget helt særligt ved at have samlet de mest væsentlige nyheder ét samlet sted. Med et medlemsblad bliver der plads til debat og refleksion for unge konservative samlet i et blad, som alle medlemmer kan tilgå.

Netop derfor er Konservativ Ungdoms medlemsblad tilbage.
Medlemsbladet skal være et samlingspunkt for hele Konservativ Ungdom. Et sted, hvor du som medlem kan få et indblik i, hvad der rør sig i Konservativ Ungdom, den konservative idédebat eller i det reelle politiske Danmark. Her vil du blandt andet kunne læse om de seneste begivenheder i vores organisation, møde medlemmer af Konservativ Ungdom, der har gjort karriere inden for politik, men også læse om konservative synspunkter på både større og mindre relevante politiske debatter fra en både sjov, uformel og professionel vinkel. Medlemsbladet fortæller om de mennesker, idéer og begivenheder, der sammen former og skaber det bedste ungdomsparti i verden.

Konservatisme handler om at bygge videre på det bedste, vi har arvet, herunder vores traditioner. Med genlanceringen af Konservativ Ungdoms medlemsblad genoptager vi en stærk tradition, der fortjener sin plads i vores organisation.

På vegne af redaktionen ønsker jeg jer alle en rigtigt god læsning.

Malthe Bregnhøj Nielsen, ansvarshavende FU'er for En Lige Højre.

"Conservatism as we know it today is a distinctively modern outlook, shaped by the Enlightenment and by the emergence of societies in which the 'we' of social membership is balanced at every point against the 'I' of individual ambition."

- Roger Scruton (1944-2020)

FORRETNINGSUDVALGET 2026

LANDSFORMAND JACOB FELDBORG

NÆSTFORMAND ALEXANDRA RASMUSSEN

DUF

Samarbejde med DKF og KS

Politikudvikling

HQ

LOKALFORENINGER
UDDANNELSE
FORENINGSKULTUR
UDLANDSTUR
SOME OG KAMPAGNER
AKTIVERING AF NYE MEDLEMMER

FORRETNINGSUDVALGET 2026

CAROLINE HØBJERG SVEJSØ
FORRETNINGSUDVALGSMEDLEM

Hovedbestyrelsen

SK

Uddelingsturné

Guldberghus

LUCAS EMIL ZUKUNFT
FORRETNINGSUDVALGSMEDLEM

ORDFØRERE

OPINIONSFOKUS

DEMOKRATIETS DAG

GENTEGNING OG MEDLEMSTAL

FORRETNINGSUDVALGET 2026

VICTORIA HELENE OLSEN
FORRETNINGSUDVALGSMEDLEM

U18

SoMe og kampagner

Folkemødet

Kvindenetværk

Landsråd

Ungdommens Folkemøde

MALTHE BREGNHØJ NIELSEN
FORRETNINGSUDVALGSMEDLEM

DEBAT

HJEMMESIDE OG MEDLEMSSYSTEM

INTERN KOMMUNIKATION OG SCOREBOARD

EN LIGE HØJRE

SRP-OPLÆG

FORRETNINGSUDVALGET 2026

MORTEN NORUP WESTFALL
FORRETNINGSUDVALGSMEDLEM

Økonomi

Ansatte

Lager

BENJAMIN SØRENSEN AVRACH
INTERNATIONAL SEKRETÆR

INTERNATIONALT SAMARBEJDE I NORDEN, EU OG RESTEN AF VERDEN

INTERNATIONALE PROJEKTER I SAMARBEJDE MED DKF

Folkemødet

Bornholm juni 2026

Skrevet af: Alexandra Rasmussen - Foto af: Wilhelm Thomsen

I år var Folkemødet som så mange andre. Tror jeg. For i år var min første fulde Folkemøde-uge. Så meget ved jeg faktisk ikke om den autentiske, fulde Folkemøde-oplevelse. Den fik jeg dog i år.

I nogle få dage var Allinge omdannet til en blanding af politisk festival, sommerlejr og debatmaraton. Overalt stod der mennesker med navneskilte, fadøl og meget vigtige steder, de skulle nå hen til. Man kunne næsten ikke bevæge sig gennem byen uden at støde ind i nogen, man kendte, burde kende eller kort efter ville komme til at kende. Udover pauserne med sol, røget fisk og en øl, eller flere, var mit program fuldt booket, da landsformanden var vigtig som KUs repræsentant til YEPPs Presidents Meeting.

Det betød for mig, at jeg fik lov til at være stand-in for Jacob i flere af debatterne.
Min første optræden var i Højskolernes Telt, hvor der, udover de billige øl, var sat op til en ungdomspartilederdebat. Jeg var den første, der skulle beskrive mit drømmesamfund i 2040. Min første opgave var selvfølgelig at forklare publikum og DUF, at jeg som konservativ ikke stræber efter idealsamfund og utopier, og at afsættet for debatten derfor ikke var videre inkluderende over for os konservative. Men hvis jeg nu skulle beskrive et konkret mål, jeg ville have frem mod 2040, var det, at jeg ønskede at forbyde islamisme i Danmark. Desværre ved jeg ikke, hvad jeg havde forventet af den halvfulde, usoignerede og hængerøvsbefængte gruppe af venstreorienterede højskoleelever, men forskellen på islam og islamisme var åbenbart ikke én, de kendte til. De havde i hvert fald alle forventet noget andet fra min side. Det var mit folkemødes første sejr.

Debatten derefter forløb, som forventet: Liberal Alliances Ungdom kunne ikke ryste den konfirmand-liberale stil af sig, Alternativets Unge kunne ikke kende forskel på statsmedier og privatpersoner, når det kommer til manipulation af kilder, og da Socialistisk Folkepartis Ungdom skulle beskrive én ting, venstrefløjen kunne gøre bedre, valgte deres debattør at fokusere på alt det, venstrefløjen gjorde godt – og omvendt på alt det, højrefløjen ikke formåede at løfte. Den manglende selvindsigt fik meget godt understreget, hvorfor hun er en sand socialist.
Selvom vi naturligvis ikke blev enige, var engagementet svært at tage fejl af. Et helt telt fyldt med unge mennesker havde frivilligt brugt en sommeraften på at diskutere samfundets fremtid. De fleste tog fejl, men de gjorde det i det mindste med stor overbevisning. Aftenen derefter stod på øl, dans og en masse gode snakke med mennesker, jeg får set alt for sjældent.

Da jeg stod op torsdag morgen, vågnede jeg til en nyhed, vi har ventet på i over et år. DUF havde truffet afgørelse, og KU havde med næsten et års forsinkelse modtaget driftstilskud. Jeg ville lyve, hvis jeg skrev, at der ikke blev fældet en tåre eller to - måske endda tre. Lettelsen var total. Det eneste, der manglede, var endnu flere KU'ere og resten af mine med-FU-medlemmer, så jeg kunne fejre sejrsdagen med dem. I løbet af dagen kom der lykønskninger fra mennesker fra andre ungdomsorganisationer, partier og foreninger, der godt vidste, hvad afgørelsen var og betød. Vi er måske politiske modstandere til daglig, men lige dér var glæden oprigtig.

Torsdagen gik derefter med receptioner, heriblandt Partiets reception, debatter, fejring af de fantastiske nyheder og med at være publikum til nogle af de andre KU'eres debatter. Hver gang jeg forsøgte at bevæge mig fra ét arrangement til et andet, blev turen forsinket af kendte ansigter og samtaler, der lige måtte gøres færdige. En dag som den vil jeg sent glemme.

Fredag morgen var jeg inviteret til morgentandbørstning i Tandlægeforeningens telt. En 30 minutters optræden med mine tandbørstnings-skills udløste en præmie i form af en elektrisk tandbørste. En bedre timeløn er svær at støve op. Det er næppe mange andre steder, hvor dagens program kan begynde med tandbørstning, fortsætte med en debat om demokratiets fremtid og slutte med vin og challah i en skjult baggård.

Om aftenen tog en større gruppe KU'ere ned for at se Casper Øhlers til DM i Debat, da han var gået videre til semifinalen. For andet år i træk blev jeg bekræftet i, at KU virkelig har de bedste debattører. Øhlers var stjernedygtig. Vi stod en hel flok KU'ere samlet og heppede, som gjaldt det en landskamp. Det gjorde det selvfølgelig næsten også. Efter at Casper var gået videre, drog jeg hen til shabbat med Det Jødiske Samfund i Danmark, hvor vi i en skjult baggård fik serveret øl, challah og selvfølgelig vin. I godt selskab, blandt andre gjorde Dot og Morten visit, sang vi sange og oplevede at få velsignet vores fredag aften. Det var en af den slags aftener, man ikke havde kunnet planlægge hjemmefra. Vi kom fra en debatkonkurrence og endte kort efter omkring et bord med sang, traditioner og mennesker, jeg ikke normalt ville have tilbragt en fredag aften med.

Dog blev vi nødt til at forlade selskabet, da foreningsgullaschen hos DUF, vores nye bedste ven, skulle til at starte. På bedste DUF-jargon sad vi på en græsbakke ved en spejderhytte, hvor vi desværre lige præcis ikke nåede at få vegetarisk gullasch. Øv!! Det blev sværere at opretholde forestillingen om sine politiske modstandere som gennemført forfærdelige mennesker, når man sammen sidder på en græsbakke og mangler gullasch. Aftenen endte i GRACE PA's gårdhave, hvor der var fodbold, drikkevarer og gode folk en masse.

Lørdag, sidste dag på Folkemødet, bestod blandt andet af finalen til DM i Debat, hvor vores sejeste Øhlers kom på andenpladsen. Hvis jeg skulle bedømme de to finalister helt objektivt, var Øhlers den klare vinder, men ak, vi konservative bliver aldrig venstreorienterede nok til at vinde de socialistiske dommeres hjerter. Vinderen var nu også meget god. Men en anden sejr lå og lurede! Peter Sandager, Christian Vigilius og Peter Hentze havde skrevet og indsendt en sang til Dansk Industris MGP, og heldigvis findes der stadig steder, der godt kan lide os konservative: VI VANDT! Stort tillykke til de tre. Det var virkelig en underholdende sang og fuldt fortjent. Politik er trods alt også lidt nemmere at holde ud, når den med jævne mellemrum bliver afbrudt af et konservativt boyband.

Aftenen sluttede for mit vedkommende til Blå Bar med Konservative Studerende i Venstres Have. En skøn, skøn afslutning på en hæsblæsende uge. Alle var trætte, solbrændte og en smule hæse, men endnu ikke helt klar til at acceptere, at Folkemødet var slut.
Træt var jeg selvfølgelig på vejen hjem, og jeg havde helt strategisk - og ikke ved en fejl!, booket den langsomme færge, der tog 2,5 time i stedet for 1,5 time til Ystad, så jeg kunne sørge for, at vi alle i bilen fik noget søvn. Jeg er meget betænksom. Gennem skibets knirken og køjesengenes vuggen fik jeg gjort mig en række overvejelser. Er Folkemødet folkeligt? Næ. Eller i hvert fald ikke helt. Det er en blanding af den danske politiske elite; lobbyister, interesseorganisationer og andre mere eller mindre relevante aktører, der til tider holder sig for sig selv til lukkede arrangementer, gemt bag teltdug, restaurantreservationer og vagter. Samtidig overtages dele af den faktiske folkelige stemning langsomt af selvophøjede venstreorienterede, der forsøger at skabe Roskilde Festival à Bornholm. Men mellem de lukkede receptioner lå også hundredvis af telte, hvor man kunne gå direkte ind fra gaden. Ministre blev udspurgt fra første række, organisationsformænd blev fanget på vej mellem arrangementer, og mennesker, man normalt kun ser på fjernsynet, stod pludselig i den samme kø efter kaffe. Afstanden mellem den politiske elite og alle os andre forsvandt ikke. Men i et par dage blev den i det mindste så kort, at man kunne råbe efter dem.

Et andet spørgsmål rejste sig: Fik den borgerlige bevægelse noget ud af Folkemødet? Ikke nok. Foruden det borgerlige boyband, der lurede rundt og forsøgte at se seje ud, var Det Konservative Folkeparti desværre ikke så synlige på Folkemødet i år. Partiet havde truffet den beslutning ikke at have et telt i år, og det hjælper ikke på vores kamp for relevans i det danske politiske landskab. Dyrt må det nok være. Når Partiet ikke selv fylder pladsen ud, bliver det desto tydeligere, hvor vigtigt det er, at KU gør det. Vi stillede op til debatterne, sad blandt publikum, deltog i konkurrencerne og sørgede for, at konservative synspunkter ikke helt druknede mellem venstrefløjens telte og liberalisternes fadølsanlæg.

Hyggede jeg mig? I den grad. Det var ekstremt lærerigt, men med et ekstremt tætpakket program, manglede jeg tiden og overskuddet til flere af de spontane, hyggelige stunder. Jeg rejste til gengæld hjem med skarpere argumenter, nye bekendtskaber og en betydeligt større respekt for, hvor langt der er fra den ene ende af Allinge til den anden, når man er sent på den. Det stramme program fik mig også overbevist om, at jeg hader folk, der ikke kan holde til højre på vejen.

Det kan være, at jeg til næste år skal pitche idéen om fasttrack til alle dem, der skal nå til deres debatter i den anden ende af Allinge, nu hvor jeg har erfaret, at de færreste ville bestå trafikprøven fra folkeskolen, og at der er en generel mangel på almen pli.

Overreagerer jeg? Absolut. For det var dejligt at se så mange mennesker hygge sig på Danmarks dejligste solskinsø. Gaderne var fulde af musik, samtaler og mennesker, der oprigtigt interesserede sig for samfundet - eller i det mindste havde fået gratis drikkevarer af nogen, der gjorde. Folkemødet er hektisk, til tider selvhøjtideligt og fyldt med mennesker, der går irriterende langsomt. Men det er også svært at gå derfra uden gode historier, nye mennesker i telefonbogen og lyst til at gøre det hele lidt bedre næste år.
Til jer, der aldrig har været med: Tag afsted. Kom for debatterne, fællesskabet, solen, festerne, de mærkelige arrangementer og alle de samtaler, man ikke kan planlægge sig til. Husk gode sko, luft i programmet og en sund skepsis over for mennesker, der stopper op midt på vejen.
Jeg glæder mig i hvert fald allerede til næste år.

De bedste sommerhilsner
Alex

Sommerlejr 2026

GULDBERGHUS

Af Caroline Højberg Svejsø

Hvert år i uge 29 samles medlemmer fra hele landet til Konservativ Ungdoms traditionsrige sommerlejr (SK) i Guldberghus ved Kobæk Strand nær Skælskør. Sommerlejren er en af årets største begivenheder i KU, hvor fællesskab, traditioner og gode oplevelser går hånd i hånd.

Årets sommerlejr begyndte onsdag aften, hvor deltagerne ankom efter hovedbestyrelsesmødet. Traditionen tro blev lejren skudt i gang med helstegt pattegris, hjemmelavet kartoffelsalat, coleslaw og masser af godt tilbehør. Efter middagen var der ølbowlingturnering, inden aftenen fortsatte med hygge, grin og gode snakke på tværs af lokalforeninger og landsdele.

Torsdag bød på en rolig formiddag, hvor der var mulighed for at tage en tur i bølgerne ved Kobæk Strand, slappe af i solen eller dyste i forskellige havespil. Om eftermiddagen stod den traditionsrige Ølympiade på programmet. Deltagerne dystede i otte forskellige discipliner i hold af tre, hvor både samarbejde, kreativitet og konkurrencegen var i højsædet. Efter en tæt konkurrence kunne dommerne kåre årets vindere. Dagen blev rundet af med aftensmad og endnu en hyggelig aften i festteltet, hvor baren var åben, og der var rig mulighed for at spille spil, høre musik og nyde fællesskabet.

Fredag var der tid til at nyde sommerlejren i eget tempo. Nogle tog en tur til Skælskør, andre blev ved huset for at spille havespil eller bade, inden der om aftenen ventede et af lejrens absolutte højdepunkter, nemlig den traditionsrige temafest. Årets tema var kinesisk nytår, og festteltet var pyntet op med røde lanterner og kinesisk inspireret dekoration. Køkkenholdet - Svejsø og Ellegaard, stod for en lækker kinesisk buffet, som satte den helt rigtige stemning for aftenen.

Under festen blev der afholdt en "Tip en 13'er" med spørgsmål inspireret af Kina, deltagerne dystede i både matematik, karaoke og Just Dance osv. Resten af aftenen og natten, bød på dans, musik og masser af godt humør.

Lørdag morgen sluttede lejren af med morgenmad og den fælles rengøring, hvor alle hjælper til. Herefter gik turen hjemad med nye oplevelser, stærkere venskaber og endnu en sommerlejr fyldt med minder i bagagen.

SK handler om meget mere end konkurrencer og fester. Det er her, nye medlemmer lærer KU at kende, gamle venner mødes igen, og fællesskabet styrkes på tværs af hele organisationen. Sommerlejren er med til at holde vores traditioner i live og skabe de oplevelser, som mange KU'ere ser tilbage på længe efter, at sommeren er slut.

Vi glæder os allerede til SK 2027.

Status fra Borgen

Sofie Therese Svendsen medlem af Folketinget (Kons.)

Sofie Svendsens vej ind i KU og politik

Jeg meldte mig ind i KU i august 2016 og kom der til min første arrangement i Aalborg KU. Jeg havde spillet fodbold i en længere periode, og mine kammerater var så småt begyndt at tage på efterskole og bruge tid på andre ting end fodbold, men jeg følte ikke, at jeg var færdig med at gå til en fritidsaktivitet. Alligevel var man også ved at nå en alder, hvor man ikke længere bare kunne starte til en eller anden sport uden at være meget dårligere end ens alderssvarende. Jeg synes dog, at det med politik var ret spændende, så gik jeg igennem alle partierne og faldt her for Det Konservative Folkepart pga. partiets ordentlighed, vilje til at ville noget, men også en bevidsthed om, at man står på noget godt.

Jeg syntes ikke, at tanken om at omvælte og revolutionere samfundet var særligt tiltalende, så både at kunne mærke kærligheden til Danmark, men samtidigt have øjnene åbne for de nødvendige forandringer i politik fangede mig. Jeg meldte mig ind, og mit første arrangement var et minigolfarrangement med Aalborg KU og var der mere eller mindre fast hver tirsdag efterfølgende. Her blev jeg næstformand, da jeg var 15 år gammel og formand i januar 2020. I 2021 stillede jeg op til Byrådet, hvor jeg så blev valgt. Jeg er heldigvis stadig medlem af KU og bestræber mig på at komme så ofte, jeg kan, selvom det er blevet en del sværere med mit nye arbejdsplads. KU har en særlig plads i mit hjerte.

Hvordan lykkedes det at få det Nordjyske mandat?

Det lykkes for det første på grund af en fantastisk kampagne. Selvom jeg gik ind i valgkampen med nok det laveste budget, genbrugte jeg en del fra kommunalvalgkampen, og så brugte jeg også sociale medier meget, hvilket var enormt effektivt. Personligt har det været en fordel, at man ikke længere kan spytte annoncekroner, fordi det belønner dem, der er gode til sociale medier. Jeg har også været god til at kommunikere efter min målgruppe, unge mennesker, med mine mærkesag om tryghed i nattelivet, som naturligvis virker rigtigt godt i Nordens Paris. Samtidigt har jeg også utroligt aktiv ude ved Aalborgs virksomheder, hvor jeg har været til utallige debatter og har kunnet være fornuftens stemme på den borgerlige fløj. Derudover har denne valgkamp også bare været ekstremt sjov, og det tror jeg virkelig også, betyder noget under en valgkamp.

Hvordan havde du det på valgnatten?

På valgnatten var jeg ufatteligt nervøs og tog hjem nærmest lige efter, at Mona Juul var gået på. Det blev også kun styrket af det, at man jo fandt ud af, at C kun havde fået ét mandat i Nordjylland. Man havde knoklet hårdt for det, så det var helt vildt dagen efter, da de personlige stemmer tikkede ind. Følelserne var helt ude på tøjet. Jeg var inde på Borgen, da det officielt blev bekræftet, at jeg var blevet valgt. Da jeg fik beskeden hoppede og dansede jeg rundt af glæde. Kort efter var planen, at jeg skulle tilbage til Nordjylland med flyet, så jeg løb ud i en taxa med en kollega for så at finde ud af, at mit fly var aflyst. Dette gav anledning til en lille pause med min kollega, hvor vi fik os noget champagne. Da vi så endelig kom med næste afgang mod Aalborg, stod der journalister linet op på ræd og række, som ville snakke med mig. Det var en meget vild oplevelse.

Du fik ordførerskaberne "skatteordfører, uddannelsesordfører, ligestillingsordfører og ordfører for digitalisering og AI". Er du selv godt tilfreds?

Jeg er så glad for disse områder. De spænder bredt. Jeg kan både få nogle værdipolitiske kampe på uddannelse- og ligestillingsområdet, men samtidigt nogle klassiske økonomiske kampe på skatteområdet. Disse områder stemmer også rigtigt godt overens med de områder, som jeg selv interesserer mig for. Da jeg selv er ung kvinde, der studerer på universitetet, vedrører både uddannelse og ligestilling mig en del, imens skat og økonomisk politik i høj grad var det, der var med til at trække ind i politik til at starte med. Jeg ser økonomi som en forudsætning for alt, hvad vi gør i politik. Derfor er det også mit hjerte nært at arbejde tættere med skatteområdet. Digitalisering og AI er også et spændende og nyt område på den politiske dagsorden. Som konservative skal vi være en markant stemme i debatter om alt fra, hvordan AI spiller i en rolle i vores uddannelsessystemet til, hvordan vi undgår at tabe vores ældre med den stigende digitalisering. Alt i alt var det vigtigt for mig, at jeg kunne se mig selv i de ordførerskaber, som jeg fik. Der ville være andre også vigtige dagsordener på eksempelvis udlændingeområdet, hvor jeg måske har den største interesse eller den stærkeste stemme, så det er godt, at en anden KU'er fik lov at sætte sig på den. Derfor er jeg også rigtigt godt tilfreds med de områder, jeg har fået.

Den første tale på Folketingets talerstol

Jeg blev kastet ud i det som den første nye i folketingsgruppen, da jeg kort efter mit valg havde tre hurtige skatteforslag i træk. Jeg havde sommerfugle i maven og skrevet mine taler dagen forinden, selvom jeg var godt og grundigt i tvivl om, hvad en sådan folketingstale reelt set skulle indeholde. Det var sindssygt spændende at arbejde med selve processen bag nye lovforslag. Jeg fik taget stilling til forslagene på mit bord og præsenteret for gruppen, hvor jeg mente, at vi skulle stille os, hvilket der heldigvis var opbakning til. Min første tale handlede om ejendomsvurderingssystemet, og det er klart, at vi som konservative er meget optagede af, at folk ikke skal kunne beskattes ud af deres eget hus.

Man må dertil også sige, at jeg på min første dag også fik den hårde del af Folketinget at smage, fordi den første, der valgte at stille spørgsmål til mig i salen, var ingen ringere end Hr. Morten Messerschmidt, som gik til mig på vores holdning til benzin- og dieselafgifter. Det blev en slags 1-on-1-debat på allerførste dag mod en af landets skarpeste retorikere, hvilket var noget af en første arbejdsdag. Debatten om benzin- og dieselafgifter var også en god anledning for os som konservative at stemple fast, at vi er det grønne parti i blå blok.

Mette Abildgaard havde været i Harald Nyborg og købt en ramme, for som ny taler på Folketingets talerstol er der den tradition, hvor man indrammer sin første dagsorden med underskrifter og mønter fra alle de tilstedeværende kollegaer under debatten. Så jeg har en ramme stående som evigt minde fra min første tale. Det var en helt fantastisk oplevelse.

Hvilke sager rør sig specielt på de politiske områder, som du interesserer dig for lige nu?

Benzin- og dieselafgiftsdebatten har klart fyldt mest, hvor vi som konservative har taget det grønne standpunkt. Men foruden dette har der også været lidt finanslovsdebat. Et eksempel er chokoladeafgiften, som flere danske virksomheder havde indstillet sig på, ville blive afskaffet, men som regeringen nu trækker i land på. Det synes jeg nu ikke, er helt på sin plads. Der kommer også flere skattepolitiske forslag efter sommeren, som skal behandles. Et af disse er noget så lavpraktisk som at hæve rykkergebyr, der ikke er blevet reguleret siden 90'erne. Det synes jeg, er fjollet og mærkeligt at gøre lige nu. Ellers er der også mange konkrete sager på skatteområdet, hvor skat har været unødigt meget efter borgerne, hvilket vi er kaldt i samråd på. Disse indebærer eksempelvis sager, hvor en person er blevet beskattet af et sommerhus, som vedkommende slet ikke ejer eller beskatning af fællesarealer i boligområder. Det er helt hul i hovedet. Her må vi som konservative stå vagt om borgerne, lokalsamfundet og ens egne penge.

Sofie Svendsens gode råd til unge KU'ere

Jeg vil give det råd, at man skal gøre sig umage og drømme stort. Man skal ikke sidde og vente på, at andre spørger, om man vil det ene eller det andet. Man skal kræve pladsen i det omfang, man kan. Man skal være en holdspiller og bakke op om andre omkring en. Og så kast dig ud det. Det værste, der kan ske, er, at man skal prøve en gang til. Grib de muligheder, der kommer, og hvis de ikke kommer, så skab det selv.

Sofie Therese Svendsen, født 10. august 2002 i Aalborg.
Folketingsmedlem for Det Konservative Folkeparti i Nordjyllands Storkreds fra 24. marts 2026.
Tidl. formand for Konservativ Ungdom i Aalborg.

BOGKLUBBEN

Skrevet af Jonas Lauge Gerstoft-Wolter Andersen

Velkommen til medlemsbladets helt egen bogklub.

Formålet med denne sektion er at give læseren indsigt i en række litterære værker, og for at give inspiration til bogreolen. I hver udgave af medlemsbladet vil du kunne gå på opdagelse i sektionen 'Bogklubben', som vil komme med anmeldelser af bøger læst og anbefalet af KUs medlemmer.

I denne udgave kan du læse en boganmeldelse foretaget af, Jonas Lauge Gerstoft-Wolter Andersen, som tager fat på bogen 'Tragisk realisme: Krig og fred i den multipolære verden', som er skrevet af Frederik Christensen og Kasper Støvring.

Tragiske valg i en falden verden

Vi kender alle den type bøger, hvor man oplever at blive fuldstændig optaget af bogen. Man kan slet ikke lægge bogen fra sig, og man tænker ved sig selv: »Jeg læser lige ét kapitel mere«.

Således kan man hurtigt blive færdig med en bog, og nøjagtig den oplevelse havde jeg ved min gennemlæsning af Tragisk realisme: Krig og fred i den multipolære verden.

Jeg må krybe til kors og sige, at jeg altid har anset mig selv som tilhørende den idealistiske lejr, når det kommer til udenrigspolitik, og det har også altid været den side, som jeg har fundet det lettest at forsvare. Dette har dog ændret sig, efter at jeg har læst Christensen og Støvrings bog.

Deres letlæselige, velskrevne og velargumenterede værk om netop det, de selv kalder Tragisk realisme, har »omvendt« mig i den forstand. Hver eneste side synes at komme med noget nyt, som blot underbygger og understøtter pointerne.

Christensen og Støvring forsøger med bogen at belyse, at international politik ikke blot handler om at finde den mest moralske løsning; det handler ifølge bogen snarere om at vælge den løsning, som er den mindst dårlige – den mindst ødelæggende.

Dette understreges tilmed i bogen ved pointen om, at uorden er værre end uretfærdighed, fordi uretfærdighed blot viser, at verden er ufuldkommen, mens uorden kan føre til anarki med alles kamp mod alle.

Denne grundforståelse synes at harmonere med forståelsen af den faldne verden. Synden i Adam viser sig i vores syndige, egoistiske og grådige natur. Dette har ført os til en uretfærdig verden.

Dette synes at være en skarp observation, da der stort set ikke findes en politisk beslutning, som ikke også har nogle negative konsekvenser for nogen, selvom dette er en sandhed, som de færreste politikere ønsker at indrømme.

Relativt tidligt i bogen synes jeg, at der bliver redegjort for den naivitet, der har hersket i Vesten om fortællingen om det gode og det onde, og at vi har skullet ud og missionere med demokrati og vestlige værdier. Selvom vestlige værdier i sig selv også er et noget uldent begreb og svært at definere på vegne af hele Vesten, såfremt man ønsker at være blot en anelse konkret.

Konsekvent gennem hele bogen formår Christensen og Støvring at perspektivere eller nærmere at koble deres pointer og eksempler til historiske begivenheder og historier. Udtrykket "historien gentager ikke sig selv, men ofte rimer den", som tilskrives Mark Twain, har aldrig stået så tydeligt for mig som ved min gennemlæsning af Christensen og Støvrings Tragisk realisme.

Allerede i kapitel 1 på side 36 kobles den tragiske del af tragisk realisme til det antikke Grækenland, og gennem resten af bogen perspektiveres diverse politiske konflikter og beslutninger til disse græske tragedier.

For mig blev det i hvert fald tydeligt, at det godt kan være, at historien næppe gentager sig, men det gør de tragiske dilemmaer sørme, og det ses gentagne gange gennem vores og verdens historie.

Bogens perspektiveringer til de antikke græske digtere og tragedier giver bogen et andet lag: klassisk dannelse. Disse perspektiveringer formår at hæve niveauet i bogen og sætte det hele ind i en større kontekst. Dette dannelsesmæssige perspektiv må behage enhver konservativt sindet læser, og det er noget, som jeg vil bede til, at flere forfattere vil tage til sig og gøre i fremtiden.

Bogen er dog ikke uden kontroverser. Kritikere har hævdet, at bogen nedtoner Ruslands ansvar i den nuværende krig og gør NATO til hovedskurken. Dette synes dog søgt, da bogen netop beskæftiger sig med markant flere dilemmaer i international politik, både nuværende og historiske.

Om noget forsøger bogen nok nærmere at nuancere billedet, sådan at man også anerkender alle de fejl, som Vesten/NATO har begået i tidens løb.

Bogen hævder næppe, at Rusland er uden skyld, eller at Rusland skulle være noget moralsk forbillede, men den viser, at også Vesten har sine fejl, selvom vi og vore politikere næppe ønsker at komme med denne erkendelse.

Bogen fokuserer dog bestemt ikke blot på Rusland-Ukraine-konflikten; den ser markant bredere på adskillige konflikter, så at kritikerne hæfter sig lige ved spørgsmålet om Rusland, synes at illustrere, at her i Danmark er netop denne krig præget af meget stærke følelser og en ensidighed, hvor man slet ikke vil erkende diverse nuancer.

I stedet for blot at lade sig nøje med andres domme over bogen vil jeg anbefale enhver selv at læse værket, således at man selv kan vurdere og opleve Frederik Christensen og Kasper Støvrings skarpe pen.

Tragisk realisme: Krig og fred i den multipolære verden
Udgivelsesdato: 20. marts 2026
Forlag: Kristeligt Dagblads Forlag

FREDERIK CHRISTENSEN, født 1997, er cand.scient.pol. med speciale i internationale forhold og politisk analyse. Han er tidsskriftsredaktør og debattør.

KASPER STØVRING, født 1973, er ph.d. i litteraturvidenskab, forfatter til en række bøger om bl.a. international politik, foredragsholder og debattør.

Kierkegaard og samtidens svimlende virkelighed

af Silas Ipsen

Søren Aabye Kierkegaard – Danmarks nationalfilosof, eksistentialismens fader og en af vores største tænkere. Alligevel fylder han kun lidt i samtidens hverdag sammenlignet med hans bedrifter. Det er derfor nærtliggende at spørge, om han er blevet mindre relevant end i sin egen samtid? Men selv dengang var hans tanker langt fra almenmenneskelige.

Eksistentialismen handler grundlæggende om at spørge sig selv, hvad meningen med denne endelige tilværelse egentligt skal være. I begyndelsen af 1800-tallet var livet langt mere forudsigeligt; den sociale arv prægede alt - sønnen blev, hvad faderen var. Kierkegaards far var født ekstremt fattig, men triumferede som købmand. Da Kierkegaard bliver født, er familien en del af den absolutte overklasse i København. Kierkegaard arvede rigdommen, og var økonomisk uafhængig for livet. Ligeledes arvede han faderens intellekt, og kunne læse hvad end han ville. Han stod dermed over for et selvrealiserende valg, et valg som få andre dengang alment kendte til.

Her mærkede Kierkegaard måske for første gang den eksistentielle angst, som han endnu ikke vidste skulle blive bevæggrund for hele hans filosofiske livsværk - ikke den kliniske, men den eksistentielle angst, man møder ved et skelsættende valg.

I dag står stort set alle over for netop disse valg flere gange gennem livet. Med et utal af muligheder har vi aldrig været friere til at vælge, og har derfor heller aldrig stået over for flere valg i vores moderne liv.

Portræt malet af Niels Christian Kierkegaard (Omkring 1838-1840)

Modsat Kierkegaards egen tid, er valgfrihedens muliggørelse i dag blevet den almindelige civilisatoriske tilstand for individet. Kierkegaard forstod tidligt, at angsten ikke kommer udefra. Den er iboende i mennesket; angsten har altid været klar til at gribe ind, når muligheder opstår. Selv skrev Kierkegaard at "Angst er frihedens virkelighed som mulighed for Muligheden, (…)", angsten er altså beviset på, at vi er åndelige væsener med fri vilje, ikke udelukkende bundet af instinkter, men stillet til ansvar over for vores valgs ukendte udfald og *intetheden.*

"Gift Dig, Du vil fortryde det; gift Dig ikke, Du vil ogsaa fortryde det (...)" - de fleste valg er et enten-eller, dermed medfølger fortvivlelsen som et misforhold i selvet, når den konfronteres med skelsættende valg – store som små. Man må ifølge Kierkegaard derfor se angsten i øjnene og turde træffe et endeligt valg - som at stå midt i en mørk skov med to veje, men uden kort eller kompas og kun én rigtig vej at gå, hvor passivitet fastlåser en midt i mørket.
Således kan det - især i disse tider - derfor være påtrængende at gemme sig fra angsten, enten ved at prokrastinere eller dulme tilværelsens vanskeligheder med hedonisme. Den, der dulmer angsten med enten passivitet eller nydelse, enten mister sig selv, eller aldrig finder sit sande jeg; den, der tør gå igennem den, finder sit sande jeg - eller som Kierkegaard selv skriver det: "Det Store er ikke at være dette eller hint; men at være sig selv.". I dag er væren sig selv en sjældenhed blandt unge; mange unge drukner bag de sociale mediers maskebal. Angsten kan altså ikke fjernes fra tilværelsen, man kan kun lære at leve med den. At lære at ængstes, ved at omfavne angstens faktiske privilegium, var for Kierkegaard eksistentielt nødvendigt for det etiske menneske.

Dog vil *intethedens* fortvivlelse stadig tvinge ånden i knæ, når den konfronteres med uundgåelige og omkalfatrende valg. Hertil mener Kierkegaard at det ypperste, mennesket kan vælge, er sluttelig at hengive sig til Gud og sin skæbne - kun troen på *evigheden* mætter *intethedens* tomrum i menneskets ånd.

Måske er vores nationalfilosof derfor mere relevant i dag end nogensinde: vores moderne medfødte frihed gør os fortvivlede over, hvad vi vil bruge dette kun ene liv på. Kierkegaard svarer ikke på, hvad man vil - men på, hvordan man finder sit "hvad" i dette liv.

Søren Aabye Kierkegaard

Født 5/5 1813 - død 11/11 1855

dansk teolog, filosof og forfatter, født i København

Kendte værker: Enten - Eller (1843), Begrebet Angest (1844), Sygdommen til Døden (1849)

Nej, Danmark er ikke et kristent land... længere

af Mikkel Jensen

(Artiklen er udelukkende udtryk for skribentens holdning)

I dagene efter den nye regeringsdannelse, opstod der i flere borgerlige og konservative fora et ramaskrig, over regeringsgrundlagets manglende omtale af Kongeriget Danmark som et kristent land. Meget aktuelt i jubilæumsåret for Ansgars missionsudsendelse til de hedenske danere i år 826.
Ganske rigtigt, er det forsømmeligt af regeringen ikke at påtale Danmarks kristne arv, men så derfra at påstå, at det danske samfund idag har en så tyk kristen atmosfære, at man næsten skal skære sig igennem den, er mildest talt overdrevet. Lad mig forklare læseren, hvad jeg mener med dette.

En uges tid efter regeringsdannelsen tog jeg på en pilgrims -og vandretur med en kammerat til Haderslev i Sønderjylland. Den nye "Haderslev Camino" er en rute på 106 km, hvor man vandrer fra kirke til kirke i det sønderjyske landskab, gennem diger, skov og landeveje.

I denne landsdel, som måtte lide et enormt traume under den Første Verdenskrig, hvor tusinder af dansksindede sønderjyder blev udskrevet til tysk krigstjeneste på Vest -og Østfronten, bliver jeg gang på gang grebet af, hvor meget kristentroen betød for disse mænd, om end det er at læse om det i litteratur eller ved at læse de utallige mindesten over de mange faldne.

Det er ufatteligt, at de kunne komme gennem krigens rædsler med en for dem i barndommen givet kristentro, og hvordan bønnen "Din vilje ske!", kunne trøste dem i en krig, som de inderligt ønskede, at Tyskland måtte tabe. Dengang kunne man, på trods af naturalismen og modernismens frembrud, sige, at den danske folkesjæl var kristendøbt.

Debatten består meget af definitionsspørgsmål, og for mig er dette også væsentligt. For mig at se, er et land og en nation bygget op om et folk. Hvad dette folk er og tror på, vil også være det samme som den pågældende nation er og tror på. Så hvis alle danskere i morgen tabte troen på demokratiet og stoppede med at stemme til valg, ville Danmark ophøre med at være et demokrati, uanset hvad det end er formelt og på skrift. Det er min samme pointe om kristendommen.

Jeg skal ikke her gøre mig til dommer om, hvorvidt tabet af den generelle kristentro er godt eller dårligt – det er ikke mit bord. Men hvis man vil vove at påstå, at det danske samfund idag er kristent, har man en del arbejde foran sig. Uden at skulle fremstå som sur og reaktionær, hvordan kan man så alvorligt i dagens Danmark se en historisk funderet kristendom udfolde sig? Jeg må i flæng blot må nævne den frie pornografi, den frie abort, det frie ægteskab, individualismen og åbenlys skænding af nadveren og liturgien af præster på sociale medier.

End ikke Hans Majestæt Kongen er, hvad han er, af Guds nåde mere. Er det, hvad man bør forvente i et kristent land? Igen, jeg skal ikke her bedømme om dette og hint er godt eller dårligt, men blot pointere om det virkelig kan forenes med en historisk forståelse af et kristent samfund? Vi har en statskirke, bevares, det gør os juridisk og formelt set til en kristen stat, men er det ikke blot netop hvad det er – en formalitet? Vi døber vores børn for hyggen og traditionens skyld. Vi lader os konfirmere for pengene og festen, ikke for troens skyld. For slet ikke at nævne begrebet "nonfirmation". Kun 2-3% af befolkningen går i kirke hver uge, mens størstedelen sjældent eller aldrig kommer til en almindelig søndagsgudstjeneste. Samtidigt virker den eneste virkelig teologiske diskussion i folkekirken til at være om semantikken og ordlyden i barnedåbsritualet. Herre jemini!

Og så er Kirke -og Sundhedsministeriet blevet sammenlagt til ét – hvilket vel egentlig kun er passende, for de fleste danskere er vel egentlige mere religiøse i spørgsmålet om velfærdsstatens udvikling end om kristendommens udbredelse.

Der er sogn i Folkekirken, som alt dette til trods, med megen slid gør deres allerbedste. Men hvordan kan det være, at langt de fleste kirkekalendere idag er fyldt med koncerter og kaffe/kage, i stedet for messesang, skriftemål og katekisme? Det er fordi, præsterne og biskopperne længe har forstået, hvad borgerlige meningsdannere endnu ikke har – nemlig at danskerne ikke er et kristent folk, og at for megen snak om synd og omvendelse ikke sælger billetter. De indser, at de uden koncerter og foredrag vil stå uden publikum, præstebolig og gage.

Danmark er bygget på kristne værdier, det er fuldstændigt ubestridt, og vi har en lang kristen åndshistorie bag os, men det er ikke længere en virkelighed, vi befinder os i. Det er et fatamorgana og en illusion, hvis man fortsat tror, at danskerne lever og ånder gennem kristentroen. Altså har begge sider i sagen både ret og uret. Danmark – og Vesten – er bygget på og vokset op med kristendommen, men derfra til at erklære Danmark for kristent – ofte i modsætning til andre udefrakommende religioner – er en væsentlig gradbøjning af sandheden. Sig blot, hvad vi og vores institutioner idag egentlig er: Sekulære – i bedste fald kulturkristne.
Dette kan man vælge at begræde og kalde kontroversielt, men det er den
skinbarlige sandhed og rigets egentlige tilstand.

KUs Internationale arbejde

Af Benjamin Sørensen Avrach

Konservativ Ungdoms opgave har naturligvis sit fokus på Danmark. Det er her, vi udvikler politik, deltager i den offentlige debat og arbejder for at udbrede vores værdier. Men mange af de udfordringer vi står over for herhjemme, stopper ikke ved grænsen.
Som international sekretær er jeg ansvarlig for at varetage Konservativ Ungdoms internationale opgaver – og det sker på mange niveauer. Jeg vil derfor i denne artikel give et overblik over, hvad KU's internationale arbejde egentlig består i, og hvad der helt aktuelt sker på den internationale scene i øjeblikket.

Ungdommens Nordiske Råd

Ungdommens Nordiske Råd (UNR) er et tværpolitisk organ, der samler ungdomspartier på tværs af hele Norden. UNR ledes i dagligdagen af en bestyrelse på 9 medlemmer – én fra hver paraplyorganisation. Det betyder, at de konservative ungdomspartier i Norden har ret til at vælge én repræsentant, der samlet skal repræsentere den nordisk konservative ungdom i UNR. På sessionen i Stockholm i 2025 fik jeg fornøjelsen af at blive valgt som den konservative repræsentant, hvor jeg siden har siddet i bestyrelsen.
En af de store fordele ved at sidde i UNR's bestyrelse er, at man også samtidig har ret til at deltage i Nordisk Råds møder. UNR's bestyrelsesmedlemmer deltager altså aktivt i Nordisk Råds arbejde på samme måde som de øvrige 87 parlamentarikere, der udgør kernen af Nordisk Råd – fra Danmark sidder blandt andet Marcus Knuth. I Nordisk Råd sidder jeg med til den konservative gruppes møder, hvor vi blandt andet vender de forslag, der diskuteres i Nordisk Råd, ligesom vi generelt vender den politiske situation i de nordiske lande. Derudover sidder jeg i Udvalget for Kundskab og Kultur, hvor vi på tværs af Norden forsøger at finde løsninger, der kan fremme kultur, uddannelse, sprog mv.

Personligt synes jeg, at arbejdet i Nordisk Råd er noget af det mest givende, vi kan deltage i internationalt. Det nordiske fællesskab er vigtigt, og jeg har netop valgt at sidde i Udvalget for Kundskab og Kultur, for at kunne arbejde for at bevare den fælles kultur, historie og sprog, vi har i Norden. Desuden gør vores plads i Nordisk Råd, at vi har mulighed for at opbygge netværk blandt konservative parlamentsmedlemmer fra hele Norden, og at vi kan komme med konkrete politiske forslag, som Nordisk Råd behandler på lige fod med "egne" forslag. For eksempel er jeg på det nylige udvalgsmøde i Skagen foreløbigt kommet igennem med et forslag om at gøre det nemmere at tage fag på tværs af universiteter i Norden – et forslag, der skal behandles endeligt på Nordisk Råds session i Finland til oktober.

Youth of the European People's Party

Et af de helt store fokusområder for KU er Youth of the European People's Party (YEPP). YEPP er – som navnet siger – ungdomsparti til EPP, som Det Konservative Folkeparti tilhører. YEPP er Europas største ungdomspolitiske organisation med 59 medlemsorganisationer fordelt på 39 lande. Præsidenten for YEPP er i øjeblikket Sophia Kircher, der er østrigsk medlem af Europarlamentet, der under sig har en bestyrelse, der vælges for to år af gangen.

Kernen i YEPP's arbejde består i de Council Meetings, der afholdes hen over året. Her kan alle medlemsorganisationer fremstille resolutioner, der skal diskuteres af de delegerede. På trods af at vi alle er medlem af samme paraplyorganisation, kan uenighederne på tværs af medlemsorganisationerne være store, og debatterne kan derfor være heftige.

Som den store paraplyorganisation YEPP er, er det vigtigt for os at deltage aktivt i organisationens arbejde. På den måde kan KU være med til at præge YEPP i en retning, der bedre flugter med vores EU-politiske holdning. Derudover er YEPP rigtig godt til at opbygge netværk blandt konservative ungdomspartier rundt omkring i Europa – noget vi blandt andet nyder godt af på vores udlandsture.

Internationale projekter

Udover at deltage i møder i internationale organer, består en stor del af KU's internationale arbejde også af vores egne projekter, der støttes af DUF's internationale pulje.
Projekterne adskiller sig grundlæggende fra det politiske arbejde i både UNR, Nordisk Råd og YEPP. Hvor opgaven i de politiske organer er at komme igennem med KU's politik, har projekterne typisk andre formål.
I Danmark har vi en stærk kultur for ungdomspartier, og KU har igennem årene opbygget en stor viden om, hvordan man driver en ungdomspolitisk forening. Derfor har flere af vores projekter rundt omkring i verden netop haft fokus på at styrke vores søsterorganisationer.
Således har KU indenfor de sidste par år haft projekter i både Ukraine, Georgien og Tanzania. Alle lande har det tilfælles, at de på hver deres måde har svære betingelser for at være ungdomspolitisk aktiv – hvad enten det skyldes krig i landet eller at der er politisk ustabilitet. Jeg tror, at det gjorde indtryk på mange, da vi på Landsrådet i Ringsted kunne høre formanden for vores georgiske søsterparti fortælle om den situation, oppositionen i Georgien er i.

Også i Tanzania er den politiske situation gået i den forkerte retning, hvor vores samarbejdspartner, BAVICHA, arbejder under svære betingelser. Da jeg sidste år skulle til Tanzania for at monitorere projektet, blev jeg gentagne gange opsøgt immigrationsmyndighederne og kaldt ind til afhøring med den klare besked, at jeg ikke måtte lave politisk arbejde under mit ophold dernede – herunder at udføre det projekt, som jeg reelt var kommet for. Senere på året var der valg i Tanzania – dog med det primære oppositionsparti, Chadema, der er BAVICHA's moderparti, som udelukket fra valget og med partiets formand i fængsel for forræderi, fordi han vovede at foreslå reformer i landet. Valget udløste voldsomme uroligheder med mange demonstranters død til følge.

Det er netop de svære betingelser rundt omkring, der gør, at der er behov for projekter som disse. I Danmark er vi ret privilegerede hvad angår muligheden for demokratisk deltagelse – sådan er det åbenlyst ikke i andre lande. Gennem disse projekter har vi mulighed for at dele ud af den viden, vi som en erfaren organisation sidder inde med.
Det er ikke kun gennem vores egne projekter, at vi har mulighed for at dele ud af denne viden. Også Det Konservative Folkeparti har internationale projekter, der blandt andet skal fremme unges demokratiske deltagelse. I den forbindelse har flere KU'ere deltaget i partiets internationale arbejde. Mens der var godt gang i folketingsvalget herhjemme, deltog Benjamin Tvede på Peoples Dialogue Festival i Kenya, ligesom jeg selv sidste år deltog i undervisning af ungdomspolitikere i Nepal.

Generationskontrakten på tværs af Rigsfællesskabet - i kultur, natur og historie

Rigfællesskabet – Sjómaq

Et af mine fokusområder som International Sekretær har været at styrke båndene i Rigsfællesskabet. Som konservative mener jeg, at det er afgørende, at vi arbejder for at vise, at der er en fremtid for Rigsfællesskabet. Inden for det sidste år har vi opbygget en relation til vores færøske søsterparti, HUXA, hvor vi sammen har haft et projekt igennem Sjómaq. Her arrangerede vi sammen et seminar i Grønland med fokus på generationskontrakten på tværs af Rigsfællesskabet. Sammen blev vi klogere på, hvordan vi på tværs af Rigsfællesskabet kan overgive den kultur, historie og natur vi har modtaget til generationerne efter os. Seminaret var meget givende, og vi har allerede aftalt, at samarbejdet mellem KU og HUXA skal fortsætte i fremtiden.

Der foregår altså rigtig meget på den internationale scene lige nu, hvad enten det er hjemme i vores eget kongerige, i vores nordiske fællesskab eller ude i den store verden. Selvom det internationale arbejde måske ikke er det, der er mest synligt, håber jeg denne artikel har gjort dig klogere på, hvordan KU egentlig arbejder internationalt – og jeg vil i hvert fald gøre mit for at varetage KU's interesser bedst muligt.

EN LIGE HØJRE

KONSERVATIV UNGDOMS
MEDLEMSBLAD